

αἰσθημάτων καὶ οἱ πόθοι τοῦ ἀγωνιστοῦ. Σήμερον οὔτε ὀρμηκτολοὺς ἔχομεν πλέον, οὔτε ἀκόμη Ἀρόλδους καὶ Μαυφρέδας, φλεγόμενους ἐν μέσῳ κρητῶν σικελικοῦ οἴνου, φασισκῶν καὶ Κιρκασίων παρθένων ὑπὸ δέψης νέκταρος οὐρανίου, ὀρέξεως ἀμβροσίας καὶ ἔρωτος ἰδανικῶν ἀγγέλων, ἀλλὰ φρονίμους καὶ θετικούς ἀνθρώπους, εὐρίσκοντας ἡδὺ τὸ περιεχόμενον οἷαςδὴποτε εὐρωπαϊκῆς φιλόφης, χαριτόδωτον τὴν τυχαῦσαν ἡθοποιὸν, ἄσκοπον πᾶσαν μέριμναν μεταφυσικὴν καὶ οὐχὶ κατεπείγουσαν τὴν κατάκτησιν τῆς Ἡπείρου καὶ Θεσσαλίας, ἢν ὑπερβάνουσιν τὸ μέτρον αἱ ἀπαιτούμεναι πρὸς τοῦτο θυσίαι. Ἡ τοιαύτη ὁμῶς φρόνησις οὔτε κλασσικῆς οὔτε ῥωμαντικῆς ἐξυμνήσεως φαίνεται ἡμῖν δεκτικῇ. Ἡ ποίησις πρὸς μὲν τοῖς ἀρχαίοις ἦτο ἀνθος νεότητος καὶ ὑγιείας, σήμερον δὲ ἐν Εὐρώπῃ εἶναι ἐξάνθημα ὀργανισμοῦ νοσηντος καὶ θρηνητοῦ πύκνοντος ἀνθρώπου. Ἄν ἀνακτήσωμεν ποτε τὴν προγονικὴν εὐκλείαν πιθανόν εἶναι ν' ἀναδυσαστήτῃ τὸ ἀρχαῖον ἄνθος ἐπὶ τοῦ γενεθλίου αὐτοῦ ἐδάφους· ἂν νοσήσωμεν ὡς οἱ Φράγκοι, θέλουσιν ἐκπορευθῆ βεβαίως καὶ ἐκ τῶν ἡμετέρων χειλῶν ἀληθοῦς ὀδύνης κρυγαί. Μέχρις οὗ ὅμως τὸ ἕτερον τούτων συμβῇ, πολὺ φοβούμεθα ὅτι ἀντὶ ποιήσεως θέλομεν ἔχει ἡ ψυχρὰς κλασσικῶν μιμήσεις ἢ παιδαριώδεις βυρωνισμοῦ παρηδίαι.

Εἰς τὴν ἀνατεθεῖσαν ἡμῖν οὐχὶ εὐχαρὶν ἐντολὴν ἐπιθέτομεν τέλος, ἀνακαλοῦντες εἰς τὴν μνήμην τὸ τοῦ Σωκράτους, λέγοντός του ὅτι οὐδέποτε ἡσθάνετο μείζονα ἡδονὴν ἢ ὁσάκις ἠλέγχετο ἔχων σφαλερὰν περὶ ζητήματός τινος γνώμην, εὐεργέτην δὲ αὐτοῦ εὐθεῖαν τὸν ἐξαγαγόντα ἐκ τῆς ἀπάτης. Εὐχόμενοι καὶ ἡμεῖς ἐξ ὅλης καρδίας εἰς τοὺς ποιητὰς τοῦ ἐπιόντος διαγωνισμοῦ ν' ἀποδείξωσιν τὰς περὶ νεοελληνικῆς ποιήσεως λυπηρὰς ἡμῶν θεωρίας ἀνυποστάτους, ἀναγκάζομεθα ἐν τούτοις ν' ἀρνηθῶμεν εἰς τὰ ὑποβληθέντα ἡμῖν ἐφέτος ὀρχηματικά ἔργα καὶ ἔπαινον καὶ γέρας, προσθέτοντες μόνον ὅτι κρίσσονα σχετικῶς ἐθεωρήσαμεν τὸν Κλεομένη καὶ τὴν Κόρη τῆς Δήμου.

Ἡ ἐπιτροπὴ

Κ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ πρόεδρος

Θ. Β. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

ΕΙΡ. ΔΕΩΠΙΟΣ

Ὁ εἰσηγητὴς

Ε. Δ. ΡΟΙΔΗΣ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

ΑΙ ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΙΝ ΑΝΑΕΚΑΦΑΙ

Αἱ ὑπὸ τὸ νότιον τῆς Ἀκροπόλεως τεῖχος ἀνασκαφαὶ ἐφθασαν καὶ μέχρι τῆς θολωτῆς τουρκικῆς πύλης τῆς ἐκ δυσμῶν εἰσαχούσης εἰς τὸ ὑπὸ τὸ φρούριον εὐρὸν ἀγύρωμα (recinto basso, κατὰ τὸν ἐν ἔτει 1687 ἐνετὸν μηχανικὸν Βερνέδαν,) τὸ περιλαμβάνον τὸ ἐπὶ Ῥηγίλλῃ Ὡδεῖον καὶ ὅλον τὸν μεταξὺ

τούτου καὶ τοῦ διονυσιακοῦ θεάτρου χώρον, πρὸς μεσημβρίαν δὲ ὀριζόμενον ὑπὸ τοῦ ἀψιδωτοῦ τείχους τοῦ Σερπενίε.

Καὶ μικρὰ μὲν ἀληθῶς κατὰ τὰ ἄνω ταῦτα μέρη αἱ ἐπιχώσεις, τοῦ παλαιοῦ ἐδάφους ἀπακαλυπτομένου μετὰ βραχέων ἐργασιῶν, ἀλλ' ἀντὶ χωμάτων ἐξαγωγῆς, ἔχομεν ἐνταῦθα καταστροφὴν εὐτελῶν τουρκικῶν ἢ καὶ ἐνετικῶν, — τίς οἶδε, — κτισμάτων καὶ τοῦ ἀμέσως μετὰ τὴν πύλην ὑπεράνω τοῦ Ὠδείου καταστρώματος (terrasse) ἐφ' οὗ ἀνεστάθη τὸ κυκλοτερές λεῖψανον τοῦ τουρκικοῦ ἐκείνου τεκκέ τοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀγγλου Δώδουελ ἀναφερομένου.

Κατωτέρω δὲ, βορειανατολικῶς τῷ Ὠδείῳ, ἠφάνισθησαν μὲν ὅπως αἱ σωροὶ τῶν χωμάτων, ὁ δὲ μείζων τούτων, κατασκευαίς, ἀπεκάλυψε καὶ ἔσωθεν τὸ κατὰ τὴν ἀνατολικομεσημβρινὴν γωνίαν τοῦ προμαχῶνος ἢ προκυλίου τῶν ἀκροφυλάκων πυλίδιον, τὸ ἔσωθεν ἀπὸ πολλῶν ὀκινούμενον ἐτῶν, ἄλλως τε δὲ καὶ γνωστὸν ἐκ τοῦ σχεδίου τοῦ Βερνέδα.

Οὕτω δ' ἐγυμνώθη ὅλος ὁ μέχρι τοῦ προκυλίου βράχος καὶ ἀπεδόθησαν εἰς φῶς αἱ γραφικαὶ αὐτοῦ πέτραι· ὑπὸ ταύτας δὲ καὶ μέχρι τοῦ ἤδη ἀνεκαμμένου περιδόλου τοῦ Ἀσκληπείου σκάπτουσιν οἱ ἐργάται τὰ κατώτερα καὶ παλαιότερα χωμάτων στρώματα, στρώματα χρόνων πιθανῶς τῶν ἀμέσως μετὰ τὸν αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνον τὸν Πρωγάτον, οὗ χρυσᾶ νομίσματα μετ' ἄλλων τοῦ Ἡρακλείου καὶ τοῦ Κωνσταντος, ἐνταῦθα ποὺ εὗρέθησαν κατὰ μῆνα Ἰανουάριον, ὡς ἀνηγγέλη καὶ ἐν τῷ β' τεύχει τοῦ ἀνὰ χεῖρας περιοδικοῦ.

Ἀλλὰ τῆς στερεωτέρας ταύτης γῆς αἱ ἀναδόσεις εἰσὶν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἥττον τῶν ἐν τῷ Ἀσκληπείῳ πλουσιοπάροχοι, οὐδὲ φαίνεται μέχρι τοῦδε ἔχνος τι τῶν ζητούμενων ἀρχαίων ἱερῶν. Πλὴν ἀλλ' ὅμως, καὶ ἐν τῇ ἐνδείᾳ ἔχομεν εὖρημα κάλλιστον, τὸ ὀριστερόν ἡμῶς ἀναγλύπτου ἀναθήματος τῶν ἀρχαίων τῆς τέχνης χρόνων, ἐν ᾧ θαυμάζει τις τὴν ἐντέλειαν καὶ τὴν χάριν τῆς ἀπεικονίσεως ἐνὸς ἀνδρός καὶ δύο μετόπισθεν νέων καὶ, νῆ τὴν Ἀφροδίτην, ὠραίων γυναικῶν στοιχηδὸν προσερχομένων εἰς βωμόν, οὗ μικρὸν τι μόνον δυστυχῶς μετὰ τῶν ἐπ' αὐτοῦ πομπῶν ἢ καρπῶν σώζεται, ἐλλείποντος ὅλου τοῦ ἐκείθεν τοῦ βωμοῦ τμήματος· διὸ καὶ ἄδηλον τίνας ὁ βωμός καὶ εἰς τίνα θεότητα ἀφιερῶθη χαριστήριον τὸ ἀνεπίγραφον τοῦτο τοῦ ἀττικοῦ ἐργαστηρίου καλλιτέχνημα.

Ἐν δὲ τῷ χώρῳ τοῦ Ἀσκληπείου ἔληξεν ἀπὸ τινος τῆς σκαπάνης τὸ ἔργον, μετὰ τὴν διάλυσιν γωνίας τινὸς τοίχου κατὰ τὸ ἀνατολικὸν ἄκρον τῆς παρὰ τὸ σπήλαιον τὸ ὀνομασθὲν τοῦ Κάλω μεταγενεστέρως στοῆς. Ἀλλ' ἐν τῷ πλουσιωτάτῳ τούτῳ ἀρχαιολογικῷ κοιτάσματι, ἵνα ὀρυκτολογικώτερον εἴπωμεν, καὶ αἱ τελευταῖαι τῆς ἀνασκαφῆς ὥραι ὑπῆρξαν γόνιμοι ἀγαθὰ προϊόντος· ἐπεὶ δὲ τοῦ περιεργωτάτου τῶν τελευταίων ἐνταῦθα εὖρημάτων τὴν εὔρεσιν ἀπλῶς ἀνήγγειλε τὸ τελευταῖον τοῦ Παργασσοῦ τεύχος, μεταγράφομεν ὧδε, ἐκ τῆς Ὠρας παρακλημβάνοντες, τὴν σύντομον αὐτοῦ περιγραφὴν.

«Θήκη δίπτυχος, παραπλησία πρὸς τὰς σημερινὰς τῶν χειρουργῶν ἢ πρὸς τὰ ἐγκόλπια ἡμῶν χρυσοφυλάκια, κεῖται ὀρθία καὶ ἀνοικτὴ, καταφανῆ μεταξὺ τῶν δύο πτυχῶν ἔχουσα τὴν καὶ τῶν ἡμετέρων σήμερον θηκῶν τὰς δύο πτυχὰς χωρίζουσιν μεταλλένην ἐκείνην ἐφηλίδα (chatnière), ἐφ' ἧς στρεφομένης ἀνοίγεται ἡ θήκη· ἐνθεν δὲ καὶ ἐνθεν, ἐν ἐκάστη πτυχῇ, ὑπάρχουσιν ἐντεθειμένα ἀνὰ τρεῖς χειρουργικὰ ἐργαλεῖα, ὁμοίωτάτα πρὸς τὰ νῦν ἐν χρήσει, κεχωρισμένα ἀπ' ἀλλήλων, ὡς καὶ σήμερον, διὰ προεχόντων τινῶν χωρισμάτων. Ἀρὰ γε ὀρθῶς μεταξὺ αὐτῶν διεκρίναμεν τὸ φλεβοτόμον σμιλίον, τὸ ἐν πάσῃ χειρουργικῶν οὐκ ἐκείνη ἀπαραίτητον; ἢ μήπως τὰ ἐν τῇ θήκῃ ἐργαλεῖα ἔχουσιν σχέσιν πρὸς τοὺς ἐκκτέρωθεν ὑπερυεγέθεις κυάθους, τὰς ἱατρικὰς σικύας (scutissus), ὧν τὸ σχῆμα, παραπλήσιον κώδωνι, διαφέρει πῶς τοῦ τῶν σήμερον ἐν χρήσει σικυῶν; Ἐκαστος δὲ τῶν κυάθων τούτων, ὀρθῶς ἐκκτέρωθεν τῆς θήκης, ἔχει ἐπὶ τῆς καμπύλης κορυφῆς κρῖνον, ὃ μὲν ὀρθῶν, ὃ δὲ φυσικώτατα κεκλιμένον· τὸ δὲ κάτω μέρος, τὸ πρὸς τὸ στόμιον, εἰσέχει, ὡς καὶ τὸ τῶν ἡμετέρων κυάθων. Ὁμοιόσχημα σκεύη, ἀπεικασμένα ἐπὶ ἀρχαίων νομισμάτων πόλιν κατ' ἐξοχὴν θεραπευσαυτῶν τὸν Ἀσκληπιόν, ἀνεγνωρίσθησαν ἄλλοτε ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου νομισματολόγου κ. Π. Λάμπρου ὡς ἱατρικὰ σικύαι πρὸς τὸν Ἀσκληπιόν σχέσιν ἔχουσαι· ἀλλὰ, τὴν γνώμην αὐτοῦ δὲν ἠσπάζεσθαι τότε οἱ τῆς Ἑσπερίας σοφοί, ὧν τις καὶ εἰρωνείας δύναμιν ἠθέλησε νὰ ἐπιδείξῃ· μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν ὅμως τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀναγλύφου, ἡ γνώμη τοῦ Ἑλλήνος νομισματογνώμονος προσέλαβε κύρος ἀναντίρρητον, ἀποδειχθείσης καὶ αὐθις τῆς ἰδιαζούσης αὐτοῦ περὶ τὰ νομισματολογικὰ ἐμπειρίας.»

Σ. Δ.

ΟΛΥΜΠΙΑ

Μεταξὺ τῶν τελευταίων εὐρημάτων καταλέγονται τὰ ἑξῆς.

Μέγα ἄγαλμα γυναικὸς ἔνευ κεφαλῆς, κορμὸς Κενταύρου καὶ σῶμα ἵππου μετὰ κεφαλῆς, ἅτινα εὐρέθησαν πλησίον ἀλλήλων. Τὸ ἄγαλμα τῆς γυναικὸς φέρει ποδῆρην χιτῶνα καὶ σανδάλια καὶ ἔχει ὕψος μὲν 1,50 μ., πλάτος δὲ 1,00 μ., ἀπετέλει δὲ μέρος χωριστοῦ συμπλέγματος Κενταύρων ἐπὶ τοῦ βορεινοῦ ἡμίσους τοῦ ἀετώματος. Ὁ δὲ κορμὸς τοῦ Κενταύρου ἔχει τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ ἵππειου σώματος, καταπίπτει δὲ πρὸς τὰ ἔμπροσθαι καὶ οἱ ἐλλείποντες πόδες τοῦ ἦσαν προτεταμένοι ὡς παρὰ τοῖς ὁμοιοτρόπως πίπτουσιν ἵπποις.

Εὐρέθη ὁμοίως ὀλίγον βορειότερον γυνὴ ἐν ταῖς ἀγκάλαις Κενταύρου· τῆς μὲν γυναικὸς ἐλλεῖπει ἡ κεφαλὴ, οἱ βραχίονες καὶ τὸ κάτω μέρος τὸ ἀπὸ τῶν γονάτων· ὁ δὲ Κένταυρος ἔχει ἀμφοτέρους τοὺς βραχίονας, τὸν δεξιὸν ὦμον, μέρος τοῦ ἵππειου σώματος καὶ τὸν δεξιὸν πόδα δι' οὗ περιπλέκεται τῇ γυν-

νακί ὀπισθεν, ἐνῶ δὲ μὲν τοῦ δεξιοῦ βραχίονος κρατεῖ αὐτὴν ὀπισθεν, διὰ δὲ τοῦ ἀριστεροῦ ψηλαφᾷ τὰ ἀποκακλυμμένα στήθη της. Δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν πειρᾶται ἡ γυνὴ νὰ ἀπομακρύνῃ τὰς χεῖρας τοῦ θρυστάτου ἀγρίου, στρέφουσα τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος κατὰ μέτωπον. Εἰς τὸ εὖρημα τοῦτο ἐπιτίθεται τὴν κορινίδαν ἢ ἀντικάλυψιν, ὅτι ἡ μὲν δεκεμβρίῳ ἀνορυχθεῖσα ὠραία καὶ ἰδεώδης γυναικεία κεφαλὴ ἀρμόζει ἀκριβέστατα εἰς τὸν κεκλιμένον τῆς γυναικὸς λαιμόν. Ἡ κεφαλὴ, ὀλίγον ἐπὶ τὸ πλάγιον κλίνουσα συμμοχθεῖ τῷ ἐπιλοίπῳ περιδεῖ σώματι, ζητοῦσα σωτηρίαν. Διὰ λόγων δὲν παρίσταται ἡλικίαν ἐκφοκῶν χορηγεῖ εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς πράξεως ἢ συμπλήρωσις. Ἐκ τοῦ μεγέθους τοῦ συμπλέγματος καὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς ιδέας τῆς γυναικὸς, συμπερίνεται ὅτι τοῦτο εἶναι ἐκ τῶν κυριωτέρων τευχείων τοῦ αἰετώματος, ὃ τὴν γυναῖκα τοῦ Πειρίθου Ἰπποδόμειαν ἀπαύων Κένταυρος Εὐρυτίων. Κατὰ τὸν Παυσανίαν, ἡ παρὰστοσις ἔκειτο ἐγγὺς τοῦ μέσου, ἐνθα δὴ καὶ ἀρμόζει. Ὁ κορμὸς μετὰ τῆς κεφαλῆς, ὃ ὑψωμένους ἔχων ἀμφοτέρους τοὺς βραχίονας, εἶναι πιθανόν ὃ διὰ τοῦ πελέκεως τὸν Κένταυρον ἀπείργων Θησεύς. Ἡ ὠραιοτάτη κεφαλὴ εὐρέθη ἁλώθητος 28 μ. ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ ναοῦ, ἀνήκει δὲ ἴσως εἰς τὸ μέσον συμπλεγμα. Εἶναι ἐστραμμένη πρὸς βορρᾶν· βεβηχίως δὲ εἶναι κεφαλὴ τοῦ Πειρίθου θεωμένου τὴν ἀρπαζομένην σύζυγόν του. Ἐχει πρόσωπον πλήρες, ὀμμάτια μικρότερα, ὀφρὺς πυκνάς, μεστὰ χεῖλη καὶ ὀλίγον ἀνεφγμένα. Ἡ γραμμὴ τοῦ μετώπου καὶ τῆς μὲνός κινεῖται ὀλίγον, παθητικώτατον δὲ εἶναι τὸ ἐρρυτιδωμένον μέτωπον.

Ἀνευρέθησαν πρὸς τούτοις δύο κεφαλὴ ἀνεκτίμητα ἔργα τέχνης· περικαλλεστάτη κεφαλὴ γυναικὸς καὶ κολοσσιαία κεφαλὴ νεανίου πιθανῶς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐργασίας τελειοτάτης καὶ καλλονῆς σπανίας, ἔργον τοῦ μαθητοῦ τοῦ Φειδίου Ἀλκαμένους κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Παυσανίου.

Ἀνευρέθησαν δὲ καὶ πλεῖστα ἄλλα τεμάχια καὶ κεφαλὰ ἵππων καὶ ἀνθρώπων συμπληροῦσαι προγενέστερα εὖρηματα καὶ ἡ ἐξῆς ἐπιγραφὴ·

Πρῶτος ἐγὼ Τρώων Πισάτιδος ἔρπει ἑλπίας
 στεφθεὶς καρύχην ταῦνομ' Ἀκιστορίδης
 Καὶ μὲν καὶ Λουσοί με κατέστροφον ἡδ' Ἐπίδαυρος
 καὶ Φενεὸς Ναρμέα τ' ἔαχεν ἀλλοφρόον
 ἦρα τόθ' Ἐρμιοκρέαντος ἐς οὐκὰ λείπετο πάλων
 αἶμα παλαιγενέων κραιπνὸν Ἐριχθονίου.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΧΟΛΗ

Συναδρίαις τῆς 3/15 Μαρτίου.

Ὁ κ. Καίλλερ ὁμιλεῖ περὶ ἀπαικῶν δημοτικῶν ψηφισμάτων (συνέχεια).

Ὁ κ. Κούρτιος περὶ τῆς θέσεως τοῦ ἱπποδρόμου ἐν Ἀθήναις.

Ὁ κ. Κούρτιος περὶ τῶν τελευταίων ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀνασκαφῶν.

Ὁ κ. Ίούλιος περὶ τῆς μετόπης τοῦ καλουμένου Θησείου.

— Τὸ α' τεῦχος τοῦ Β' τόμου τοῦ περιοδικοῦ τῆς Σχολῆς ἐξεδόθη, περιέχον τὴν ὕλην ἣτις ἀνηγγέλθη ἐν τῷ 6' τεύχει τοῦ Παρτασσού.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Συνεδρίασις τῆς 1[13 Μαρτίου.

Ὁ κ. Π. Λάμπρος ὁμιλεῖ περὶ τοῦ ἐν τῷ Ἀσκληπείῳ εὑρεθέντος ἀναγλύφου φέροντος σικύας, δι' οἷ ἐπιθεσκαυῶται ἡ ἐξήγησις ἣν ἔδωκε τῶν συμβόλων τῶν εὑρισκομένων ἐν τοῖς νομίσμασι διαφόρων πόλεων καὶ ἰδίᾳ τῆς Αἰγιάλης πόλεως τῆς νήσου Ἀμοργοῦ.

Ὁ κ. Ἀ. Δουμὸν ὑποβάλλει πύλινον ἀγαλματίδιον περικτὸν γυναῖκα τεχνοτροπίας ἀνατολικῆς μετενεχθὲν ἐκ Ῥόδου ὑπὸ τοῦ κ. Τισσῶ. Ὁ αὐτὸς ὑποβάλλει διαφόρους ἀρχαιοτάτας ἐκ Πάρου.

Ὁ κ. Κ. Ακμπρύλλος ὁμιλεῖ περὶ τῶν Ἀποκαλύψεων τῆς Πανηγύας.

Ὁ κ. Δ. Βικέλας ἀναλύει τὰ ποιήματα καὶ ἐπιγράμματα ἅτινα ἐδημοσιεύθησαν ὑπὸ τοῦ Μουσείου καὶ τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Εὐαγγελικῆς σχολῆς Σμύρνης.

Ὁ κ. Ι. Μέρτα ὑποβάλλει τεμάχια παναθηναϊκῶν ἀγγείων.

Ὁ κ. Ἀ. Ἀναγνωστάκης ὑποβάλλει φακὸν ἐκ φυσικοῦ χρυστάλλου εὑρεθέντα ἐν Τύρῳ τῆς Φοινίκης.

Ὁ κ. Ρίμαν ὁμιλεῖ περὶ τῶν ἐξῆς δύο βιβλίων 1) *Analecta sacra spicilegio Solesmensi parata edidit Johannes Baptista Pitra*. Παρίσις 1876 (ὑπόμνημα τοῦ κ. Στέφενσον ἐπὶ τῆς δημοσιεύσεως ταύτης) 2) *Μελωδίαι δημοῶδαι τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀνατολῆς συλλεχθεῖσαι καὶ ἐνκρυσταλλεῖσαι ὑπὸ Α. Α. Βουργῶλτ-Δουκουδραί*. Παρίσις 1877.

Συνεδρίασις τῆς 15[27 Μαρτίου.

Ὁ κ. Ἀ. Ἀναγνωστάκης ἐξηγεῖ τὰ χειρουργικὰ ἐργαλεῖα τὰ εὑρεθέντα ἐπὶ τοῦ ἀναγλύφου τοῦ Ἀσκληπείου.

Ὁ κ. Ἀ. Δουμὸν ὁμιλεῖ περὶ τῶν νεκρικῶν θηλάμων τῶν εὑρεθέντων ἐν τῷ χωρίῳ Σπάτα τῆς Ἀττικῆς.

Ὁ κ. Κ. Σάθας ὁμιλεῖ περὶ τῆς ὠφελείας τοῦ Ψελλοῦ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς κλασικῆς φιλολογίας, καὶ ἀναλύει τὰ Αἰγυπτιακὰ τοῦ Χαιρέμονος.

Ὁ κ. Π. Λάμπρος ὑποβάλλει μολυβδόβουλλον τοῦ Ἀέοντος Σγουροῦ.

Ὁ κ. Κ. Παπαρηγόπουλος ὁμιλεῖ περὶ τῆς σπουδῆς τῶν βυζαντινῶν ὡς πρὸς τὴν ἱστορίαν τῆς δημώδους ἑλληνικῆς γλώσσης.

Ὁ κ. Νικολαΐδης ὁμιλεῖ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς τοποθεσίας τοῦ Ἰλίου.

— Περιεχόμενα τοῦ γ' τεύχους τοῦ Δελτίου τῆς Ἑλληνικῆς Ἀλληλογραφίας.

Ἀποσπάσματα ἀνέκδοτα ἑλλήνων ἱστορικῶν. § 1. Σκιρτήμονος Αἰγυπτιακῆς ὑπὸ Κ. Σάθα.

Ἑλληνικαὶ ἐπιγραφαὶ ἐξ Ἀγκῶνος ὑπὸ Ο. Ρίμαν.

Λέξεις μεθ' ἱστοριῶν ἐκ τῶν Δημοσθένους λόγων ὑπὸ Γ. Σακκελλίονος.

Κατάλογος τῶν ἐν τῷ Ἀσκληπιεῖ εὐρεθέντων ἀναθημάτων εἰς τὸν Ἀσκληπιῶν καὶ τὴν Ὑγίειαν ὑπὸ Παύλου Γεράρδ.

Σχεδιογράφημα τῶν ἀνσκαφῶν ἐπὶ τῆς νοτίου κλιτύος τῆς Ἀκροπόλεως ὑπὸ Λαμβέρτ.

Ἀνέκδοτα νομίσματα Ῥαϊμόνδου Ζακώστα ὑπὸ Π. Λάμπρου.

Τεμνύχια παναθηναίων ἀγγείων ὑπὸ Γ. Μάρτα.

Ἰνστιτούτον ἑλληνικῆς ἀλληλογραφίας (συνεδρ. 27 Φεβρουαρίου).

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἐν Δέλφῳ ἤρξαντο αἱ ἀνσκαφαὶ δαπάναις τῆς ἐν Ἀθήναις Γαλλικῆς Σχολῆς περὶ τὴν λίμνην καὶ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ θεάτρου ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Θωμᾶ Ὀρόλ μέλους τῆς σχολῆς.

— Ὡς αὐτῶς ἐν Τανάγρας ἤρξαντο ἀνσκαφαί ἐν τῷ ἐκεῖ νεκροταφείῳ ὑπὸ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρίας καὶ τινος ἰδιώτου ἐξ ἡμισείας.

— Αἱ ἐν Μυκῆναις ἀνσκαφαὶ θὰ ἐξακολουθήσωσι δαπάναις τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Π. Σταματάκη ἐντὸς τοῦ Ἀπριλίου ἀμ' ἀποπερατωθείσης τῆς καταγραφῆς τῶν ἤδη ἐν τῷ καταστήματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς κειμένων ἀρχαιοτήτων.

— Ἐν τῷ χωρίῳ Σπάτα τῆς Ἀττικῆς τὸν παρελθόντα Ὀκτώβριον εὐρέθησαν κάτω τοῦ ὑπερκειμένου λοφίσκου τάφοι κτιστοὶ ἐν εἴδει δωματίων ὁμοιάζοντες πολὺ τοῖς Ἑτρουσκικοῖς. Ἐπειδὴ δὲ καὶ οἱ ἐν Μυκῆναις ἀνευρεθέντες τάφοι ἔχουσι παλλὴν ὁμοιότητα, οἱ τάφοι τοῦ χωρίου Σπάτα ἐμελετήθησαν ἐσχάτως μεταδύντων ἐπιτοπίως καὶ τοῦ κ. Κουρτίου καὶ τῶν διευθυντῶν τῆς Γαλλικῆς καὶ Γερμανικῆς Σχολῆς. Οἱ τάφοι οὗτοί εἰσι τρία δωμάτια τὰ μὲν δύο μεῖζονα, τὸ δὲ τρίτον μικρότερον καὶ συγκοινωνοῦσι πρὸς ἀλλήλα διὰ διαδρόμων.

— Ἀφίκετο ὁ διευθυντὴς τοῦ ἀρχαιολογικοῦ τμήματος τοῦ Βρετανικοῦ μουσείου κ. Κάρολος Νεύτων μετὰ τοῦ βοηθοῦ αὐτοῦ κ. Πέρσυ Γάρδνερ. Μετὰ δύο ἡμερῶν διατριβὴν ἀπῆλθον εἰς Ὀλυμπίαν μετὰ τοῦ κ. Κουρτίου ἐκεῖθεν δὲ μετὰδύντες εἰς Κόρινθον διὰ παλαικοῦ πλοίου καὶ διὰ ξηρᾶς εἰς Μυκῆνας, ἐπανέκαμψαν ἐνταῦθα τὴν Τρίτην.

— Ἐν Ἀργεὶ ἀνεκαλύφθη ἐν τινὶ οἰκίᾳ ἀνέγλυτον ἐπὶ λίθου πωρόδους εἰκονίζον γυμνὸν ἀθλητὴν κρατοῦντα τῇ μὲν ἀριστερᾷ χαίτην ἵππου, σφριγῶντος καὶ ἰσταμένου παρ' αὐτῷ, τῇ δὲ δεξιᾷ ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ δόρυ, ὑπὲρ ἐτοιμάζεται νὰ σφενδονίσῃ. Ἡ τέχνη ὁμολογεῖται καλλιστή.

— Ἐν τῇ τοποθεσίᾳ τῆς ἀρχαίας μακεδονικῆς πόλεως Φιλίππων ἀνεκαλύφθη κατὰ τύχην ἐκκλησία βυζαντινῇ, τοὺς τοίχους ἔχουσα κεκαλυμμένους ὑπὸ τοιχογραφιῶν ἀριστα διατηρουμένων, τέχνης καλῆς. Τούτων αἱ πλεῖσται περιστάσι τὰ κατὰ τὸν βίον τοῦ ἀποστόλου Παύλου. Πλησίον δὲ τῆς ἐκκλησίας ἐν τῷ ἀγρῷ ἐν τῷ μέσῳ ἐρειπίων καὶ λειψάνων φερόντων ἔχνη γραμμῶν, εὗρέθη πέτρα διερρηγμένη μετ' ἐπιγραφῆς ΦΙΛΙΠ.... καὶ πλάξ ἐρ' ἧς ἀναγινώσκεται ἡ ἐπιγραφὴ.

Βαίβιον Οὐ
αλέριον
Φέρμον τὸν
κράτιστον
ὁ δῆμος
ἐκ τῶν ἱερίων.

— Ὁ παστὴς τῆς Αἰγύπτου Μεχμέτ Ἀλῆς ἔδωκε δῶρον εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἀγγλίαν τῷ 1819 ἀνὰ ἓνα τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐκ ῥοδοχρόου συνήτου λίθου ὀβελίσκων, οὓς κοινῶς ὀνομάζουσι βελόνας τῆς Κλεοπάτρας. Καὶ ἡ μὲν Γαλλία ἐκλέξασα τὸν μικρότερον (24 μ.) μὲν, ἀλλὰ καὶ ὠρσιότερον, κητόρθωσε διὰ τοῦ διασήμεου μηχανικοῦ Λεμπᾶ νὰ τον παραλάβῃ τῷ 1833 ἐξ Ἀλεξανδρείας καὶ μετακομίσῃ εἰς Παρισίους ἰσταμένον ἔτι ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς Ὀμονοίας. Οὕτω πως δ' ἔμεινεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὁ μείζων ὀβελίσκος, οὗ τὴν μεταφορὰν ἀνέβαλλε μέχρι σήμερον ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις ἐνεκα τῆς μεγίστης δαπάνης ἣτις ἀπαιτεῖται πρὸς κατασκευὴν τῶν τῆς μεταφορᾶς μηχανημάτων. Ἀλλὰ κατ' αὐτὰς φιλόρχαιός τις ἀγγλος προσήνεγκεν ἀνωγύμως δεκακισχιλίας λίρας στρελίνας πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, καὶ ἤδη μετὰ τσσαῦτα ἔτη ἐτοιμάζεται ἡ Ἀγγλία νὰ παραλάβῃ τὸ δῶρον, οὗ ἐνεκα θὰ δαπανηθῶσι κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν μηχανικῶν ὀκτακισχίλιαι τοῦλάχιστον λίραι. Θὰ περικλείωσι τὸν πελώριον τοῦτον λίθον ἐν παμμεγίστῳ κιβωτίῳ ἐν σαινίδων καὶ θὰ τον ῥυμουλκήσωσι μέχρι Λονδίνου ἐνθα θὰ στηθῇ ἐν τῇ ἀποβάθρᾳ τοῦ Ταμέσεως.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

Κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα δύο συνεκροτήθησαν τακτικαὶ συνεδριάσεις, διατριβαὶ δὲ μόνον δύο ἀνεγνώσθησαν, διότι αἱ συνεδριάσεις διεκόπησαν ἐνεκα τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα.